

ובשָׁחוֹן יִשְׂרָאֵל עֲוֹשִׁים, שַׁחַיו יְדָעִים סּוֹד זוֹה, כְּשֶׁמְחַחְלִים לְהַקְדִּשׁ בְּקָדְשָׁה עַלְיָנָה בַּיּוֹם הַכְּפּוֹרִים, קְיוֹ מִסְפְּכָלִים מִיד לְתַת אֵת חָלֻקָּו לְאוֹתוֹ מָקוֹם וְלִתְתַּחַת לוֹ חָלָק בְּינֵיכֶם, כִּי שֶׁלָּא יִמְצָא מִקְטָרָג עַלְיָהֶם וְלֹא יִבּוֹא לְהַכְּפִיר חָטָאת יִשְׂרָאֵל. שִׁפְמָה קְבוֹצָות וְכַפָּה מְחַנּוֹת הַם שִׁפְמָזְדָמָנים לְתַל דָּבָר מִפְנֵי כְּשָׁבָא לְקָטָרָג. אֲשֶׁר חָלֻקָּו שֶׁל מַי שִׁיכּוֹל לְהַשְּׁמָר שֶׁלֹּא יִזְכּוּ חָטָאוּ לְמַעַלָּה, וְלֹא יִשְׁגַּחֲיוּ בּוֹ לְרֹעַ.

בֵּין קָה וְלֹגוּ עַנְיוֹן שֶׁל רַבִּי אַבָּא. אָמַר לוֹ: אָבָא אָבָא, לְךָ וְהַפְּרָר קְשָׁרִי צָעַרְךָ וּמִקְפִּיד בְּתַשְׁגַּתְךָ, שְׁהָרִי סְדוֹרוֹת הַתּוֹרָה נְתַנוּ לְאַצְדִּיקִים, שְׁפָתָחוּ (תְּהִלִּים כה) סּוֹד ה' לִירָאוֹ.

בָּא וְרָאָה, בַּיּוֹם שֶׁל רָאשׁ הַשָּׁנָה הַעוֹלָם נְדוֹן, וּבֵית הַדִּין מִקְרֹושׁ (מִקְרֹושׁ בְּרוּחַ הָא) יוֹשֵׁב וּדּוֹן אֶת כָּל הַעוֹלָם, וְאָזֶה הַצָּדָקָה הַאַחֲרָה עוֹמֶד מִצְדָּה זוֹה, וְכָל אָזְתָּם שְׁנַדּוֹנוּ לְמוֹתוֹה הַוָּא מִשְׁגַּיחַ עַלְיָהֶם, וּנוֹרְשָׁמִים לְפָנָיו. וּבְשָׁעה שִׁישָׁרָאֵל מִעוֹרִים רְחִמִּים בָּאוֹתוֹ קּוֹל שׁוֹפֵר, אָז מִתְעַרְבָּבָה לֹא הַכֵּל, שֶׁלָּא יוֹדֵעַ וְלֹא מִשְׁגַּיחַ בָּאוֹתָם שְׁנַדּוֹנוּ, עַד שָׁאָמָר קָה כָּל אַלְיוֹ שֶׁלָּא חִזְרוּ בְתִשׁוֹבָה וּנְגַזֵּר עַלְיָהֶם מוֹתָה, וְדַאי יֹצְאִים עַם פָּמָקִים מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וּנְמִסְרִים לוֹ. כִּיּוֹן שְׁגַּמְסָרוּ לוֹ, לֹא חֹזְרים הַפְּמָקִים, עַד שְׁנַעַשָּׂה הַדִּין.

וּכְלַיְשָׁרָאֵל אֲרִיכִים לְהַשְּׁמָר מִמְּנוֹ, כָּל שְׁבַּן אַדְם לְבָדוֹ. וְכָל שְׁבַּן וְלֹא שְׁבַּן) שְׁהָרִי בְּסּוֹד עַלְיָנוֹ שְׁלַמְעַלָּה צְרִיכִים לְהַשְּׁמָר וְלִתְתַּחַת לוֹ בְּכָל חֶדֶשׁ וְחֶדֶשׁ, כְּשַׁהֲלַבְנָה רֹוץָה לְהַתְּחִדְשָׁה, שְׁعִיר אֶחָד, כִּי שְׁלָא יִקְטָרָג עַל הַתְּחִדְשָׁות (הַשְׁמָחוֹת) וַיִּתְלֵל אֵת חָלֻקָּו בְּרָאִי, וְהַלְבָנָה קְדוֹשָׁה תִּנְקַח בְּקָרְשָׁה לְהַתְּחִדְשָׁ בְּרָאִי.

וְבָךְ הָוּ יִשְׂרָאֵל עֲבָדִי, דְּהָוּ יַדְעֵי רְזָא דָא, בְּפָרְשָׁאן לְאַתְּקָדְשָׁא בְּקָדְשָׁה עַלְאָה בִּיּוֹמָא דְכְפּוֹרִי, הָוּ מִסְתְּפָלִי מִיד לְמִיחָב חַוְלָקִיהַ לְהַאֲיָ אַתְּר, וְלִמְיחָב לְיהַ חַוְלָקָא בִּינִיהַ, בְּגַין דְּלָא יִשְׂתַּבְחַ מִקְטָרָגָא עַלְיָהֶוּ, וְלֹא יִתְהַנֵּן לְאַדְכָּרָא חַוְבִּיהָוּן דִּישְׁרָאֵל. דִּכְמָה חַבְילִין, וְכַפָּה מִשְׁרִין, אַיְנוֹן דָא זְדָמָנוֹ לְנַטְלָא מֶלֶה מְגַנֵּיהַ, בְּפָרְשָׁאן דָא זְדָמָנוֹ לְקָטָרָגָא. זְכָא חַוְלָקִיהַ, מִאן דִּיבְרָא חַוְבִּיהָוּן דִּיְכְרָא לְעַילָּא, דִּיבְרָא לְאַסְטְּמָרָא, דְּלָא יִדְבְּרוּן חַוְבּוֹי לְעַילָּא, וְלֹא יִשְׁגַּי חַוְן עַלְיהַ לְבִישׁ.

אַדְחָבִי הָוּ זְלִגְיָן עַנְיוֹן דְרַבִּי אַבָּא. אָמַר לֵיהַ, אָבָא אָבָא, זִיל טַנְפִּיר קְטוֹרָה, וְאַקְפִּיד בְּקַוְלָטָה, דָהָא רְזַיְן דָא וְרִיאִיתָא לְזַבָּא אַתְּיִהְבּוּ דְכַתִּיב, (תְּהִלִּים כה) סּוֹד יְיָ לִירָאוֹ.

חָא חַזִּי, בִּיּוֹמָא דְרָאשׁ הַשָּׁנָה, עַלְמָא אַתְּדָן, וּבַיְ דִּינָא קְדִישָׁא (קְדָשָׁא בְּרִיךְ הָא) יִתְבִּיב, וּדּוֹן כָּל עַלְמָא. וְהַהוּא סְטָרָא אַחֲרָא קְאִים מִסְטָרָא דָא, וְכָל אַיְנוֹן דָא תְּדָנָנוּ לְמוֹתָא אַשְׁגַּח עַלְיָהֶוּ, וְאַתְּרְשִׁימוּ קְמִיהַ. וּבְשַׁעַתָּא (דָף רְלִי ח ע"א) דִּישְׁרָאֵל מִתְעָרֵי רְחִמִּי, בְּהַהוּא קּוֹל שׁוֹפֵר, כְּדִין אַתְּעַרְבָּבָא לֵיהַ כָּל, דְּלָא יִדְעַ וְלֹא מִשְׁגַּח, בָּאַיְנוֹן דָא תְּדָנָנוּ. עַד דְּלִבְתָּר כָּל אַיְנוֹן מִשְׁגַּח, בָּאַיְנוֹן דָא תְּדָנָנוּ. דְּלָא מִהְדָּרִי בְתִיוּבָתָא, וְאַגְּזָר עַלְיָהֶוּ מוֹתָא, וְדַאי נְפָקִין פְּתָקִין מִבֵּי מְלָפָא, וְאַתְּמִסְרָוּ לֵיהַ, בִּיּוֹן דָא תְּמִסְרָוּ לֵיהַ, לֹא אַהֲדָרוּ פְּתָקִין, עַד דְּאַתְּעַבֵּיד דִּינָא.

וּיְשָׁרָאֵל כָּלָהוּ, בְּעַיִן לְאַסְטְּמָרָא מְגַנֵּיהַ, כָּל שְׁפֵן בָּר נְשָׁ בְּלָחוֹדוֹי. (וְכָל שְׁבַּן וְכָל שְׁבַּן) דָהָא בְּרְזָא עַלְאָה דְלִעְלִילָא, בְּעַיִן לְאַסְטְּמָרָא, וְלִמְיחָב לְיהַ בְּכָל יִרְחָא וְיִרְחָא, בְּפָסִירָא בְּעַיִן לְאַתְּחִדְתָּא, חֶדֶשׁ שְׁעִיר, בְּגַין דְּלָא יִקְטָרָג חַדְתּוֹתָא (ג"א חַווּתָא) וַיִּטְוֹל חַוְלָקִיהַ בְּדַקָּא חַזִּי לֵיהַ. וְסִירָהָא קְדִישָׁא לִינְקָא בְּקָדְשָׁה לְמִחְדָּתָהִי כְּדַקָּא יְאֹותָה.

ובשפתה חדשה בכל חדש וחידש, מושום בך נקראהת נער, והרי בארנו. והאחר זהה, שהוא פמי' בטמאה ולא יוצא ממנה, נקראה מלך זקן וכיסיל. ומשום בך, ישאל הקודושים, שהם עם אחד ביחסו קדוש, הקדוש ברוך הוא נתן להם עזה להנצל מן הפל. אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא, שחתוב (ישעה ס) ועומך כלם צדיקים צדיקים לעולם ירשו ארץ נאר מטעי מעשה ידר להתפאר.

השלמה מההשומות (סימן ה, עי'

עליו לעיל דף רלה' עב)

וניבאו את המשכן אל משה וגוי. בתוכ (יהוקאל) וממעל לרקייע, זהו הרקיע שעומד על ארבע חיות, שפשמות עלות בתוך אויר אחד שמחה בהן, איןן זוקפות ראש להסתכל למעלה.

משום שאורה רוח חייה מבה בכלה, ובאותה רוח כלן מתחולות, שחתוב ובהנשא החיות מעלה הארץ ינשאו האופנים לעופתם. וכתווב כי רוח חייה באופנים. ומה מתחולות? אלא בשמה אוטו אויר עליון, הוא מעלה את אוטו ארבע שפחת חייה הוז, והן מועלות אותה למטה, עד שמכבאות אותהゾה לאחר העליון, והיננו סוד הפתוח, (תהלים מו) בתולות אחריה רעوتיה מובאות לך. משום שארבע הלו נקראות כה, ולא זו מהחייה הוז, שהיה כסא, לעולמים. ומעלות אותה מפתחה למעלה להתקין כסא לפפי מעלה. וסוד זה - (בראשית) יישאו את הפה ותרם מעל הארץ. וכשעתה אלה למטה ואלה מעלות אותה, אז בחוב, ויבאו את המשכן אל משה.

וניבאו את המשכן, כמו שנאמר מיקאות לך, ובחוב וישאו את הפה. אל משה, כמו שנאמר

ובך מתחודה בכל ירחא וירחא, בגין בך אקרי נער, וזה אוקימנא. והאי אחרא אקרי מלך זקן וכיסיל. ובגין בך, ישראל קדישן הדינון עמא חד, ביהודא קדישא, קדשא בריך הוא יהיב לון עיטה, לאשתזבא מפלא. זקאיין איינון בעלמא דין, ובעלמא דאתה, דכטיב, (ישעה ס) ועומך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ נאר מטעי מעשה ידי להתפאר.

השלמה מההשומות (סימן ה, עי' לעיל דף רלה' עב)

וניבאו את המשכן אל משה וגוי. (שםות לט) כתיב (יהוקאל א) וממעל לרקייע, דא איהו רקיע, דקיעמא עליינו דארבע חיוון, כד מסתלקיב גנו חד אוירא דבטש בהו, לא זקפיין רישא לאספכלה לעילא.

בגין דההוא רוח חייה, בטש בבלחו, ובההוא רוח מסתלקין בלחו, דכטיב, ובהנשא החיות מעל הארץ ינשאו האופנים לעופתם. וכתיב כי רוח חייה באופנים.

אמאי מסתלקין. אלא כד בטש היהיא אוירא עליינו, סליק לאlein ארבע דתחותה hei חייה, וαιנון סליק לה לעילא, עד דמתין לה לגבוי זהרא עלה, והיננו רזא דכטיב, (תהלים מה) בתולות אחריה רעותיה מובאות לך, בגין דהני ארבע אקרין הבי, ולא זוו מן חייה דא, דאייה כורסיא, לעלמיין. וסליקין לה מפתח ליעילא, לאתקנן כורסיא לגבוי עילא, ורזא דא (בראשית) יישאו את הפה ותרם מעל הארץ. ובכד אספלקת לעילא, ואlein סליקין לה, כדין כתיב, וניביאו את המשכן אל משה.

וניבאו את המשכן, כמה דאת אמר מובאות לך, וכתיב וישאו את הפה. אל משה,